

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/105/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119011009
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119011009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovaným R. Z. a spol., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaných R. K. a R. U. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27.02.2020 pod sp. zn. 15T/12/2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.11.2020, takto

rozhodol:

I./

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovanému R. K..

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

R. K., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom F., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou,

u k l a d á

Podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušuje výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Pezinok pod sp.zn. 1T/77/2018 zo dňa 05.02.2019, právoplatným dňa 05.02.2019 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II./

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovanej R. U., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava bol obžalovaný R. Z. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, obžalovaná R. U. uznaná vinnou z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, a obžalovaný R. K. uznaný vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 18.06.2018 v čase asi o 07.52 hod. po tom ako sa spoločne uistili, že vlastníci domu na X. ulici číslo XX v F. N. R. a Z. R. už odišli z domu, prišli spolu na osobnom motorovom vozidle Škoda Fabia, evidenčného čísla 6P3 8372, pred tento rodinný dom, kde R. K. vystúpil z vozidla a preskočil bránu vedúcu na pozemok, pričom niesol so sebou vopred pripravené kladivo, pristúpil k rodinnému domu, kde presne nezisteným spôsobom rozbil sklenenú výplň okna vedúceho do obývacej miestnosti, toto si následne otvoril a z obývacej steny odcudzil šperkovicu, v ktorej sa nachádzali zlaté šperky, a to článkový náramok s kameňom o hmotnosti 8,64 g, náramok s prívieskom o hmotnosti 6,68 g, jeden pár dámskych náušnic o hmotnosti 3,52 g, retiazka o hmotnosti 9,89 g a pečatný prsteň, prehľadal dom, pričom prešiel do detskej izby, z ktorej odcudzil tablet zn. Lenovo, Tab3 10 Business, po čom sa vrátil do vozidla, v ktorom ho na vopred dohodnutom mieste pri zadnej časti pozemku čakali R. Z. a R. U., ktorí na mieste dávali pozor, aby nebol R. K. vyrušený, a následne z miesta odišli, čím spôsobili manželom Z. R. a N. R. škodu krádežou vo výške 778,- Eur a poškodením okna vo výške 130,93 Eur.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovaným tresty nasledovne.

Obžalovanému R. Z. podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona „per analogiam“ uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanej R. U. podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému R. K. podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona mu zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp.zn. 1T/77/2018 zo dňa 05.02.2019, právoplatným dňa 05.02.2019 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zároveň obžalovaným uložil, aby poškodeným Z. R., nar. XX.XX.XXXX v Q. a N. R., nar. XX.XX.XXXX v R., obom trvale bytom v F., trvale bytom Q. č. XX, prechodne bytom F., X. č. XX, ako spoločne a nerozdielne oprávneným veriteľom nahradili škodu vo výške 340,93 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodených Z. R., nar. XX.XX.XXXX v Q. a N. R., nar. XX.XX.XXXX v R., oboch trvale bytom v F., trvale bytom Q. č. XX, prechodne bytom F., X. č. XX so zvyškom ich nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 418-426 spisu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný R. K. i obžalovaná R. U., ktoré následne obaja odvolatelia aj náležite písomne odôvodnili.

Obžalovaný R. Z., okresný prokurátor a poškodení odvolanie nepodali.

Obžalovaná R. U. podaným odvolaním napadla výrok o vine, treste i konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo, argumentujúc v písomnom zdôvodnení (na č.l. 416 spisu) len tým, že nesúhlasí s vyjadrením okresného súdu, že jej výpoveď je nedôveryhodná, nakoľko ona vypovedala pravdu, len si to nepamätala, od detstva mala psychické problémy z pamäťou a preto chodila do špeciálnej školy.

Obžalovaný R. K. v písomnom zdôvodnení odvolania tak sám ako i prostredníctvom obhajcu (na č.l. 441,443-444 spisu) namietal výrok o treste majúc za to, že uložený trest je neprimerane prísny vzhľadom k tomu, že sa ku skutku priznal, tento oľutoval pričom nesúhlasí s vyjadrením súdu, že účelom jeho výpovede bolo vyvinúť obžalovanú U. zo spáchania predmetného skutku. Má za to, že mu mala byť priznaná i poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a táto zohľadnená pri ukladaní trestu odňatia slobody pri spodnej hranici trestnej sadzby a preto žiadal napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušiť a uložiť mu trest odňatia slobody v trvaní 4 roky.

Obžalovaný tiež vo vlastne koncipovanom odvolaní uviedol, že žiada odvolací súd o preskúmanie právnej kvalifikácie skutku najmä pokiaľ ide o kvalifikačný znak „na chránenej osobe“ a tiež čo sa týka zákonnosti uloženia súhrnného trestu.

Konanie na odvolacom súde :

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný R. K. prostredníctvom obhajcu uviedol, že zotrváva na podanom odvolaní a poukazoval na písomné dôvody v ňom uvedené s tým, že trvá predovšetkým na preskúmaní právnej kvalifikácie skutku a to z dôvodu, že obžalovaný U. a Z. neboli stíhaní v takej istej právnej kvalifikácii ako on. Podľa názoru obžalovaného nemal byť použitý § 139 ods.2 Trestného zákona a to z dôvodu, že trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Podľa názoru obžalovaného v zmysle § 127 ods. 5 musí byť spáchaný trestný čin priamo na osobe, sestra obžalovaného nebola v čase spáchania skutku v dome, ktorý bol vykradnutý, preto je právna kvalifikácia skutku nesprávna. V prípade, že by mal byť za tento skutok stíhaný on, mali za tento skutok stíhané aj ďalšie dve osoby. Podľa názoru obžalovaného mal byť skutok kvalifikovaný podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Obžalovaná R. U. na verejnom zasadnutí len uviedla, že zotrváva na svojom písomnom odvolaní, toto nechcela žiadnym spôsobom doplniť, pričom zvýraznila, že nesúhlasí s výškou trestu, tento považuje za neprimerane vysoký a preto navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a uložiť jej miernejší trest.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolania oboch obžalovaných, ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaných odvolaní na to oprávnenými osobami, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovanej R. U. je nedôvodné a odvolanie obžalovaného R. K. je dôvodné len čiastočne.

K výroku o vine vo vzťahu k obžalovanému R. K.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že pokiaľ ide o obžalovaného R. K., tento na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.01.2020 vyhlásil, že je vinný zo žalovaného skutku, ktoré vyhlásenie bolo po zachovaní zákonného procesného postupu a po kladnom zodpovedaní otázok podľa § 333 odsek 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/, písm. h/ Trestného poriadku uznesením podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku prijaté s tým, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, súd nevykoná.

Takto sa výrok o vine vo vzťahu k obžalovanému R. K. stal právoplatný a nenapadnuteľný odvolaním, preto sa krajský súd nezaoberal tou časťou odvolania obžalovaného, kde namieta právnu kvalifikáciu žalovaného skutku.

K výroku o vine vo vzťahu k obžalovanej R. U.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd aj v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku (pri ustaľovaní viny u obžalovanej U.,) postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu vecí nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovanej na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovanej U. a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S prihliadnutím na obsah odvolacích námietok obžalovanej krajský súd považuje za potrebné iba potvrdiť, že aj podľa jeho názoru vina obžalovanej na predmetnom skutku bola spoľahlivo a bezpečne preukázaná. Na rozdiel od obžalovanej, odvolací súd považuje výpoveď spoluobžalovaného Z. (ktorý aj po vyhlásení o vine podrobne popísal formu participácie, ako sa on, obžalovaný K. i obžalovaná U. podieľali na páchaní predmetnej trestnej činnosti) za dôveryhodnú, pričom nezistil z obsahu spisu žiaden dôvod, pre ktorý by mal úmysel spoluobžalovanú zo skutku krivo obviňovať. K výpovedi obžalovaného K. krajský súd konštatuje, tento síce vypovedal v prospech obžalovanej U., keď uviedol, že táto so skutkom nemala nič spoločné, avšak jeho výpoveď (ktorá mala len veľmi stručný obsah bez možnosti ho akýmkoľvek spôsobom konfrontovať s celým obsahom skutkového deja, nakoľko v ostatnej časti odmietal vo veci vypovedať) považuje aj odvolací súd za nevierohodnú, vykonanú v snahe napomôcť obžalovanej, čo dokazuje aj výpoveď obžalovaného Z. ktorý, potvrdil, že obžalovaný K. s obžalovanou U. tvorili v čase skutku milenecký pár a preto je zrejmé, aký motív viedol obžalovaného K. takto činiť.

Obžalovaný R. Z. na hlavnom pojednávaní k účasti obžalovanej U. na spáchanom skutku vypovedal, že obžalovanú U. pozná asi 5-6 rokov a spoznal ju z čias, kedy robil taxikára. Obžalovaného K. spoznal až vtedy, keď mu táto zavolala, že potrebujú s obžalovaným K. niekam odviezť. Ďalej vypovedal, že za to čo urobili nesú rovnaký podiel viny, pretože obžalovaná U. a obžalovaný K. mu povedali o čo ide, teda že on spolu s obž. U. budú dávať pozor počas toho, ako obž. K. vykradne svoju sestru. O tomto zámere sa obž. Z. dozvedel deň vopred u obžalovanej U..

Z vykonaného dokazovania preto bez akejkoľvek rozumenej pochybnosti vyplynulo, že obžalovaná U. tak svojím konaním naplnila znaky skutkových podstát prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a prečinu porušovania

domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, a to v znení účinnom od 01.08.2020, ktorý okresný súd správne aplikoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 Trestného zákona, keďže znenie ustanovenia § 212 Trestného zákona účinné od 01.08.2019 bolo pre obžalovanú priaznivejšie oproti právnej kvalifikácii uvedenej v obžalobe.

Z týchto dôvodov preto krajský súd má za to, že okresný súd rozhodol o vine obžalovanej zákonným spôsobom.

K výroku o treste k obom obžalovaným:

Pokiaľ ide o preskúvavaciu povinnosť odvolacieho súdu ohľadne výrokov o treste uložených obom obžalovaným napadnutým rozsudkom, odvolací súd konštatuje, že v súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd v danom smere len pri ukladaní trestu obžalovanej R. U. u ktorej prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatelky, jej pomery a možnosti nápravy.

Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky nepodmienečne ukladaný obžalovanej pri absencii poľahčujúcich okolností a následnej prevahe príťažujúcich okolností (§ 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona) v rámci upravenej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona ustanovenej v § 194 ods.2 Trestného zákona za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovanej. Takto uložený trest plne zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie. Okresný súd totiž musel pri ukladaní trestu zo zákona prihliadať na tú skutočnosť, že obžalovaná bola v minulosti až 10-krát súdne trestaná za rôznorodú trestnú činnosť, v roku 2014 naposledy aj na nepodmienečný trest odňatia slobody (z ktorého bola aj podmienečne prepustená), kedy by za danej situácie ako i postoj obžalovanej k trestnej činnosti a spoločenským normám, bolo uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody pri strede trestnej sadzby spoločensky neakceptovateľné.

Okresný súd rozhodol v danom prípade v súlade so zákonom aj v tom smere, keď obžalovanú podľa § 48 ods.2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia a to z dôvodu, že v posledných 10-tich rokoch bola vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Po následnom preskúmaní výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému R. K. krajský súd konštatuje, že okresný súd pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému nesprávne postupoval, keď i napriek vyhláseniu o vine obžalovaného, prijatí vyhlásenia a oľutovania trestného činu, tomuto nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

Argumentáciu okresného súdu, že túto poľahčujúcu okolnosť obžalovanému nepriznal, pretože zo spáchania trestných činov svojou následnou výpoveďou vyvíňoval obžalovanú U., hoci skutková veta, ku ktorej vyhlásenie urobil popisuje aj jej účasť na spáchaných trestných činoch, nemožno akceptovať, nakoľko učením vyhlásenia o vine v zmysle § 257 ods.1 písm. b) Trestného poriadku obžalovaný uplatňuje svoje „osobnostné právo“ na uznanie svojej viny v skutkovej časti popísanej trestnej činnosti a nie viny inej osoby ani participáciu tejto osoby na trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný svoju vinu zo žalovaného skutku uznal, túto oľutoval, a i keď jeho snahou bolo pomôcť vtedajšej partnerke vyvinením z daného skutku, no postojom k vlastnej trestnej činnosti (ktorú priznal, oľutoval a nijakým spôsobom nespochyboval), sa podľa názoru odvolacieho súdu „nebral“ o možnosť na aplikáciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

Toto (v podstate jediné) pochybenie okresného súdu na základe odvolania obžalovaného napravil odvolací súd tým, že podľa § 321 ods.1 písm. d), ods.2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a následne v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku a príslušných zásad pri ukladaní trestu obžalovanému uložil podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a podľa § 42 ods. 2 Trestného

zákona zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Pezinok pod sp. zn. 1T/77/2018 zo dňa 05.02.2019, právoplatným dňa 05.02.2019 (za zbiehajúcu sa trestnú činnosť), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Keďže v napadnutom rozsudku mu bol pri zbiehajúcej sa trestnej činnosti za najprísnejší trestný čin (zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona, kde je trestaná sadzba 4-10 rokov odňatia slobody) uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, takto čiastočne modifikovaný (znížený) súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5-tich rokoch ukladaný pri dolnej hranici stanovenej trestnej sadzby považuje krajský súd s poukazom na osobu obžalovaného, okolnosti prípadu a na vyrovnaný pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností za zákonný a zároveň rešpektujúci ustanovenia § 34 ods.1 a ods.4 Trestného zákona, ako aj požiadavku generálnej ako i individuálnej prevencie.

Obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu, ktorý je rozhodujúcim pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom. Vychádzajúc však zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Podľa názoru odvolacieho súdu uložený trest odňatia slobody naznačenú nevyhnutnú mieru spĺňa. K naplneniu účelu trestu totiž prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Následne zhodne ako prvostupňový súd obžalovaného pre výkon trestu v zmysle 48 ods.2 písm. a/ Trestného zákona zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, a to z toho dôvodu, že obžalovaný pred spáchaním momentálne stíhanej trestnej činnosti v posledných 10- tich rokoch vo výkone trestu nebol.

Z vykonaného dokazovania napokon vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodeným resp. pre odkázanie so zvyškom ich nároku na civilný proces a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom podľa § 287 ods.1 a § 288 ods.2 Trestného poriadku rozhodol o uplatnenej škode.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a vyjadrené úvahy, preto rozhodol Krajský súd v Trnave tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.